

Сега гостът е вече приказлив, гледа дълго Владко с своите остри, смущаващи очи и въздъхва насмешливо:

— Е-ех, мистер Владимир...

Момъкът се усмихва стеснено.

— ...и вие ли се случихте къдрокос?..
Нещастни хора сме ние, хората с къдрави коси!...

Владко все още недоумява.

— Кърмата на къдрокосите е такава!..

— отсича другият, примижава и млъква.

Владко поглежда набързо младата жена, иска да каже нещо, но се спира. После се навежда тайнствено към мъжа, посочва с очи черното сандъче и шепне:

— Спи ли?...

Другият не разбира.

— Гърмящата! Нали е вътре?...

Мъжът кима мълчаливо, после се обръща към младата жена и казва нещо на неизвестен език. Тя трепва като пробудена, оправя коси, взема свитъка с афишите. Готвят се да стават.

Владко гледа ту единия, ту другия. В очите му трепти някаква молба, някакво решение, което не смее да изрече. Найсетне той обръща лице към мъжа и с засъхнал глас казва: